

LESSON 10**ALAVAKA, THE DEMON****Conversion of a Cannibal**

Alavaka, living near the city of **Alavi**, feasted on human flesh. So fierce, powerful and crafty was he that he was known as the 'Demon'.

One day, the King of Alavi went hunting for deer in the jungle when he was caught by Alavaka. The king begged to be released, but in return for his freedom he had to send one person every day into the jungle as offering for Alavaka.

Every day a prisoner would be sent into the forest with a plate of rice. He was told that to gain his freedom he had to go to a certain tree, leave the plate there and he could go free. At first many prisoners volunteered to go on that 'simple' mission. But as the days went by and no one returned to tell the other prisoners what had happened, the prisoners were forced each day to go into the forest.

Soon the prison became empty. How was the king to fulfil his promise of sending a person each day to be eaten by the Demon? His ministers advised him to drop packets of gold in the streets. Those found picking the packets would be caught as thieves and sent to Alavaka. When the word got around, nobody dared to pick the packets. As a last resort, the king started catching children for offering. The terrified subjects fled the city, leaving it deserted. There was only one more boy left – and he was the king's son. With much reluctance, the king ordered that the prince should be sent to Alavaka the following morning.

That day, the Buddha happened to be near the city. When He surveyed the world with His Divine Eye that morning, He saw what was going to happen. Out of compassion for the king, the prince and Alavaka, the Buddha travelled the whole day to the Demon's cave and in the evening. He arrived at the entrance of the cave.

The Demon was away in the mountains, and the Buddha asked the gate-

keeper if He could spend a night at the cave. When the gate-keeper had gone to inform his master about the request, the Buddha went into the cave, sat on the seat of the Demon and preached the Dhamma to his wives.

**သင်ခန်းစာ (၁၀)
အာဠာဝက ဘီလူးကြီး
လူသားစားဘီလူးကြီးအား ချွေချွတ်ခြင်း**

အာဠာဝကသည် အာဠာဝကအမည်ရှိသောမြို့အနီးတွင်နေပြီး လူသားများကို စားသုံးသော ဘီလူးကြီးဖြစ်လေသည်။ အလွန်ခွန်အားကြီးမား၍ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းပြီး လှည့်စားရာတွင် ကျွမ်းကျင်လို့ မျက်နှာများစွာနှင့် ဘီလူးကြီးဟု လူသိများကြသည်။

တနေ့တွင် အာဠာဝကမင်းကြီးသည် သမင်လိုက်ရင်း တောနက်ထဲရောက်ကာ အာဠာဝကဘီလူးကြီးရဲ့ ဖမ်းဆီးမှုကို ခံလိုက်ရလေသည်။ မင်းကြီးသည် သူ့အားမစားဘဲ လွတ်ပေးပါရန် အကြိမ်ကြိမ် တောင်းပန်၍ လွတ်ပေးပါက တနေ့လျှင် လူသားတစ်ယောက် ပူဇော်ဆက်သပါမည်ဟု ကတိပေးခဲ့လေသည်။

နေ့တိုင်း ထောင်သားတစ်ယောက်ကို ထောင်မှလွတ်ချင်ပါက ထမင်းပန်းကန်ဖြင့် တောထဲသို့ သွားကာ ဘီလူးရှိရာနေရာ သစ်ပင်ရင်း၌ထားခဲ့ရင် လွတ်ပေးမည်ဟု လိမ်ညာလှည့်ဖျားပြီး စေလွှတ်ခဲ့လေသည်။ အစပိုင်းတော့ ထောင်သားများက သစ်ပင်ရင်းမှာ ထမင်းပန်းကန်ထားခိုင်းတဲ့ လွယ်ကူသော အလုပ်လုပ်က လွတ်မယ်ဆိုလျှင် လုပ်မယ်ဟု သဘောတူကာ ကိုယ်ပိုင်ဆန္ဒနှင့်သွားကြလေသည်။ ရက်ကြာလာတာနဲ့အမျှ ထောင်သားများ တစ်ယောက်မှ လွယ်တဲ့အလုပ်လေးလုပ်ပြီး ပြန်မရောက်လာကြပေ။ ဘာဖြစ်သွားမှန်းလဲ ဘယ်သူမှ ပြန်မပြောနိုင်တော့။ နောက်သွားမယ့် ထောင်သားများကို တစ်ရက်တစ်ယောက်အမိန့်နှင့်စေလွှတ်ခဲ့သည်။

မကြာမီ ထောင်လဲ လူကုန်ပြီး ဘုရင်ကြီး သူပေးခဲ့တဲ့ကတိအတွက် တစ်ရက်တစ်ယောက် ဘီလူးစားဖို့ လူလွတ်ရန်အခက်တွေ့လေတော့သည်။ ဘုရင်ကြီးရဲ့မူးမတ်များ အကြံပေးသည့်အတိုင်း လမ်းမှာ ရွှေထုပ်၊ ရွှေအိတ်များကိုထောင်ချောက်ဆင်ချထားပြီး ယူသောသူများကို သူခိုးအဖြစ် ဖမ်းဆီးကာ ဘီဘူးဆီကို ဆက်သလေသည်။ ထိုအကြောင်းကို လူအများရိပ်စားမိပြီး အမှန်သိကာ ဘယ်သူမျှ ရွှေအိတ်များကို မထိတော့ပေ။ နောက်ဆုံး ဘယ်လိုမှ မဖြေရှင်းနိုင်တော့ ဘုရင်ကြီးသည် ငယ်ရွယ်သော ကလေးများကို ဖမ်းဆီးပြီး ဆက်သလေတော့သည်။ ဤကြောက်မက်ဖွယ်လုပ်ရပ်ကြောင့် တိုင်းသူ ပြည်သားများသည် ကြောက်ရွံ့စွာ နေရပ်စွန့်ခွါ ထွက်ပြေးသောကြောင့် မည်သူမျှ မကျန်တော့ပေ။ ဘုရင်ကြီးရဲ့သားငယ်လေးတစ်ယောက်သာ ကျန်ခဲ့တော့လေသည်။ ဘုရင်ကြီးသည် လွန်စွာ စိတ်မကောင်းကြီးစွာဖြင့် နောက်နေ့ မနက်တွင် သားတော်လေးကို အာဠာဝကဘီလူးကြီးဆီ ဆက်သရန် အမိန့်ပေးခဲ့လေသည်။

ထိုနေ့တွင်ဘဲ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုမြို့အနီးအနား၌ သီတင်းသုံးတော်မူခဲ့သည်။ နံနက်အာရုံ စောစောတွင် ဉာဏ်တော်ဖြင့် ကယ်တင်ထိုက်သူကို ကယ်တင်ရန် လောကတစ်ခွင်ကို ဖြန့်ကြက်ကြည့်ရာ ထိုနေ့ဘာဖြစ်မည်ကို သိမြင်လေတော့သည်။ ကရုဏာကြီးမားသော မြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရင်မင်းကြီး သားတော်မင်းသားလေးနှင့် အာဠာဝကဘီလူးကြီးတို့ ဒုက္ခရောက်တော့မည်ကို မြင်တော်မူ၍ တစ်နေ့လုံး ဘီလူးကြီးရှိရာဂူသို့ ခြေလျင်လျှောက် ခဲ့ရာ ညနေခင်းတွင် ဂူဝသို့ ရောက်တော်မူလေသည်။

ဘီလူးကြီးက ထိုအချိန်တွင် တောနက်တောင်တွေဆီ ရောက်နေချိန်ဖြစ်၍ ဂူစောင့်ဘီလူးအား ဂူတွင် တစ်ည နေခွင့်ပေးရန်မိန့်တော်မူ၏။ ဂူစောင့်ဘီလူး သူ့သခင်အာဠာဝကဘီလူးကြီးအား ထိုအဖြစ်ကို ပြောရန်ထွက်သွားချိန် တွင် မြတ်စွာဘုရားသည် ဂူအတွင်းဝင်ကာ ဘီလူးကြီး၏မိန်းမ ဘီလူးမများကို တရားဟောတော်မူလေသည်။

When the Demon heard what had happened from his servant, he hurried home, very angry. With his extraordinary power, he created a terrifying thunderstorm which shook and lighted up the forest with thunder, lightning, wind and rain. But the Buddha was unafraid.

Alavaka then attacked the Buddha by throwing his spear and club at Him, but before the weapons could touch Him, they fell at the feet of the Blessed One.

Unable to frighten the Buddha, Alavaka asked: "Is it right that you, a holy man, should enter and sit amongst his wives when the owner of the house is away?" At this, the Buddha got up to leave the cave.

Alavaka thought, "What a fool I am to have wasted my energy trying to frighten this ascetic." So he asked the Buddha to enter the cave again. The Demon ordered the Buddha three times to get out and three times to enter the cave with the hope that he could kill the Buddha with fatigue. Each time the Buddha did as He was ordered. But when the Demon asked the Buddha to leave for the fourth time, the Buddha refused to do so, and said, "I'm not going to obey you, Alavaka. Do whatever you can but I'm going to remain here."

Unable to force the' Buddha to do what he wanted, Alavaka changed his tactics and

said, ‘I will ask you some questions. If you can’t answer I’ll split your heart, kill you and throw you over to the other side of the river.’”

The Buddha told him calmly, “There is no one, Alavaka, whether man or de-va, ascetic, brahma or brahmin who can do such things to me. But if you want to ask any-thing, you may do so.”

Alavaka asked some questions which he learned from his parents who had in turn learned from generation to generation. He had forgotten the answers, but he had preserved the questions by writing them on gold leaves. The questions were:

ထိုဖြစ်စဉ်ကို သူ့ရဲ့ကျွန် ဂူစောင့်ဘီလူး လာပြောသော် ဘီလူးကြီးသည် လွန်စွာဒေါသဖြစ်ကာ အမြန်ပြန် ရောက်လာတော့သည်။ သူ့ရဲ့တန်ခိုးနှင့်ဘီလူးကြီးသည် လွန်စွာကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အားကြီးသော လေမုန် တိုင်းကြီးကို ဖန်ဆင်းပြီး တစ်တောလုံး မိုးကြိုးများ လျှပ်စီးများ လေပြင်း မိုးပြင်းများနှင့်တုန်လှုပ်မြည်ဟီးနေအောင် ပြုလုပ်လိုက်လေသည်။ သို့သော် မြတ်စွာဘုရားက လုံးဝတုန် လှုပ် ချောက်ချားမှု တစိုးတစီမျှ မရှိခဲ့ပေ။

အာဠာဝကက နောက်ထပ်တဖန် လှုံ၊ တင်းပုတ်အစရှိသော သူ့ရဲ့လက်နက်ပေါင်းများစွာကို မြတ်စွာဘုရားဆီ ပစ်ခွင်းလေတော့သည်။ ထိုလက်နက်များအားလုံး မြတ်စွာဘုရားဆီ မရောက်ခင် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့ ခြေတော်ရင်းမှာ အားလုံး ပုံကျလေတော့သည်။

မြတ်စွာဘုရားအား တုန်လှုပ်ချောက်ချားအောင် ပြုလုပ်သော်လည်း မအောင်မြင်သဖြင့် အာဠာဝကက ဤသို့ ဆိုလေသည်။ “အိမ်ရှင်မရှိတဲ့ အချိန်မှာ အိမ်ရှင်မိန်းမများအလယ် ခွင့်မရဘဲ အိမ်ထဲဝင်ရောက်နေထိုင်သည်မှာ သင့်အတွက်ဖြစ်သင့်ပါသလား”။ ထိုသို့ဆိုသည်နှင့် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ဂူအတွင်းမှ ထွက်ခွါလေသည်။

အာဠာဝကသည် ဤသို့ စဉ်းစားကာ “ငါကတော့ ဒီရဟန်းထွက်သွားအောင် ကြိုးစားလိုက်ရတာ၊ အကျိုးမရှိခဲ့ ဘူး။ မြတ်စွာဘုရားကို ဂူထဲသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့ရန် အမိန့်ပေးလေသည်။ ထိုသို့ မြတ်စွာဘုရားကို ထွက်သွားဖို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့ဖို့ သုံးကြိမ် သုံးခါတိုင်တိုင် မြတ်စွာဘုရားကို ပင်ပန်းအောင် အမိန့်ပေးတော့သည်။ သို့သော် လေးကြိမ်းမြောက် ထွက်သွားဖို့ အမိန့်ပေးသော်၊ မသွားဘဲ ဤသို့ မိန့်တော်မူလေသည်။ “သင့်ရဲ့အမိန့်စကားကို ငါနားမထောင်ဘူး အာဠာဝက၊ သင်တတ်နိုင်ရင် လုပ်ချင်ရာ လုပ်ပါ။ ငါဘုရား ဒီနေရာမှာဘဲ နေတော်မူမည်”ဟု မိန့်တော်မူလေသည်။

သူလုပ်စေချင်တာကို မြတ်စွာဘုရားအား အတင်းအကြပ်မလုပ်စေနိုင်သောအခါ အာဠာဝကဘီလူးကြီး ထိုးစစ်ကစားကွက်ပြောင်းကာ ဤသို့ ဆိုလေသည်။ “သင်ကို ငါမေးခွန်းများမေးမယ်။ မဖြေနိုင်က သင့်နှလုံးသားကို ဆွဲဆုပ်ယူကာ သင့်ကို သတ်ပြီး မြစ်ဟိုဖက်ကမ်းကို လွတ်ပစ်လိုက်မယ်။”

မြတ်စွာဘုရားက တည်ငြိမ်အေးချမ်းစွာဖြင့် “ဒီလောကကြီးမှာ လူ၊ နတ်၊ ရသေ့၊ သိကြား၊ ဗြဟ္မာ မည်သူ တစ်ဦးမျှ ငါ့ကို ဤသို့ မပြုလုပ်နိုင်ပေ။ အာဠာဝက - “ဒါပေမယ့် သင်မေးချင်လိုပါက ဘာမဆိုမေး နိုင်ပါတယ်။”

အာဠာဝက မေးလိုသော မေးခွန်းများသည် ဆွေစဉ်မျိုးဆက်က လက်ဆင့်ကမ်းလာသော သူ့ရဲ့ မိဘများက သင်ပေးထားခဲ့သော မေးခွန်းများဖြစ်လေသည်။ မေးခွန်းများကို ရွှေရွက်တွေပေါ်မှာ ရေးပြီး သိမ်းထားခဲ့သော်လည်း အဖြေများကိုတော့ သူမမှတ်မိတော့ပေ။ ထိုအရေးကြီးသော မေးခွန်းများမှာ-

“What is the greatest wealth for a man? What brings the highest bliss when well mastered? What is the sweetest of all tastes? Which is the best way of life?”

The Buddha answered:

“The greatest wealth for a man is confidence. The true doctrine when well mastered brings the highest bliss. The sweetest taste is truth. Wise living is the decent way of life.”

Alavaka asked many more questions all of which the Buddha answered. The final question was:

“Passing from this world to the next, how does one not grieve?”

The Buddha’s reply was:

“He who possesses these four virtues – truthfulness, good morals, courage and generosity – grieves not after passing away.”

Understanding the meaning of the Buddha’s words, Alavaka said, “Now I know what is the secret of my future welfare. It is for my own welfare and good that the Buddha came to Alavi.” Alavaka prostrated before the Buddha and begged to be accepted as a disciple.

The next morning when the officers of Alavi came with the king’s young son, they were surprised at the sight of the Buddha preaching to Alavaka who was listening attentively to the sermon. When the boy was handed to Alavaka, he was ashamed of himself to receive the boy as an offering. Instead he stroked the boy on his head, kissed him

and handed him over to the officers. After that the Buddha blessed the child and Alavaka.

Indeed, the conversion of Alavaka the cannibal showed how the Buddha, with his great wisdom and compassion, could tame a savage and change him into a gentle disciple.

“ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့အမြင့်မားဆုံး အရေးကြီးဆုံး ပိုင်ဆိုင်မှုဆိုတာဘာလဲ? ကျွမ်းကျင် တတ်မြောက်ရင် အကောင်းဆုံးသော ချမ်းသာမှုကို ပေးနိုင်တာဘာလဲ? အရသာတွေထဲက အချိုမြိန်ဆုံး အရသာဆိုတာဘာလဲ? ဘဝကို ဘယ်လိုနေထိုင်ခြင်းသည် အကောင်းဆုံး နေထိုင်ခြင်းလဲ?”

မြတ်စွာဘုရားက ဤသို့ ပြန်လည်ဖြေကြားတော်မူ၏။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့အမြင့်မားဆုံး အရေးကြီးဆုံး ပိုင်ဆိုင်မှုသည် ယုံကြည်မှု သဒ္ဓါတရား၊ အမှန်တရား ဓမ္မကို ကျင့်သုံးနေထိုင်ခြင်းသည် အမြင့်မြတ်ဆုံးချမ်းသာခြင်း မင်္ဂလာတရားဖြစ်တယ်” ဟုမိန့်တော်မူလေသည်။ သစ္စာတရားသည် အချိုမြိန်ဆုံးသော အရသာဖြစ်ပြီး၊ အသိဉာဏ်ပညာနှင့်နေထိုင်ခြင်းသည် အကောင်းဆုံး နေထိုင်သောနည်းဖြစ်လေတော့သည်။

အာဠာဝကက နောက်ထပ်များစွာသောမေးခွန်းများကို မေးသော် မြတ်စွာဘုရားက အားလုံးကို ဖြေကြားပေးလေသည်။

နောက်ဆုံးမေးသော မေးခွန်းတစ်ခုမှာ -

သတ္တဝါတစ်ဦး ဒီဘဝကနေ နောက်တစ်ဘဝကို ကူးပြောင်းရာတွင် အဘယ်နည်းနှင့်ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမှု မဖြစ်သနည်း။

မြတ်စွာဘုရားရဲ့အဖြေမှာ -

လူ၊ သတ္တဝါတစ်ဦးတွင် သစ္စာတရား၊ သီလတရား ရဲရင့်မှုနှင့်ပေးကမ်းစွန့်ကြဲခြင်းဟုဆိုအပ်သော ကိုယ်ကျင့် သိက္ခာတရားများ ပြည့်စုံထားပြီးလျှင် သေသောအခါ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုများမရှိပေ။

မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ဓမ္မတရားတော်၊ စကားတော်များကို ကောင်းစွာ နားလည်သော အာဠာဝကက “တပည့် တော်ရဲ့ သံသရာဘဝများ ချမ်းသာနိုင်ရေးရဲ့ အကြောင်းတရားများကို နားလည်သဘောပေါက်ပါပြီဘုရား၊ တပည့်တော် ကောင်းစားနိုင်ဖို့အတွက် မြတ်စွာဘုရား အဋ္ဌဝီမြို့ကို ကြွရောက် ချီးမြှင့်ပေးတော်မူခြင်းဖြစ်ပါတယ်”ဟုဆိုကာ မြတ်စွာဘုရားကို မာန်လျော့ဦးခိုက်ကာ တပည့်သာဝကအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုပါရန်လျှောက်ထားလေတော့သည်။

နောက်နေ့နံနက်တွင် အဋ္ဌဝီဘုရင်ကြီးရဲ့သားတော်လေးကို ဆက်သရန်ရောက်လာသော မင်းမှုထမ်းများသည်

မြတ်စွာဘုရားက အာဠာဝကဘီလူးကြီးကို တရားဟောနေသည်ကို မြင်သော် လွန်စွာမှ အံ့အားသင့်ကုန်ကြလေသည်။ အာဠာဝကက တရားတော်များကို လေးနက်စွာ အာရုံစိုက်နာကြားနေခြင်းကို မယုံနိုင်ဖွယ်ဖြစ်နေလေတော့သည်။ မင်းကြီးရဲ့သားလေးအား အာဠာဝကကို ဆက်သခိုင်းခဲ့မိသည်ကို လွန်စွာမှရှက်မိပြီး သားငယ်လေးရဲ့ ခေါင်းကို ညင်သာစွာ ပွတ်သပ်ပြီး ကြင်ကြင်နာနာနမ်းပြီး မင်းမှုထမ်းများထံ ပြန်လည်အပ်နှံလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားက အာဠာဝကနှင့်မင်းသားငယ်လေးတို့အား သာဓုခေါ်ဆိုတော်မူလေသည်။

ထိုလူသားစား အာဠာဝကဘီလူးကြီးအား မြတ်ဗုဒ္ဓရဲ့ကရုဏာတော်၊ ဉာဏ်တော်များဖြင့် အလွန် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော ဘီလူးအဖြစ်မှ ညင်သာအေးချမ်းသော သာဝကအဖြစ်သို့ ရောက်အောင် မြတ်စွာဘုရား တတ်စွမ်းတော်မူနိုင်လေသည်။

